

Peder Hedebo: Jeg tror næsten, at jeg paa mit Partis Vegne tør takke Venstres Ordfører for de venlige Følelser, som han bedyrede at sidde inde med overfor den nuværende Regering. Det er jo overmaade glædeligt at høre, at et Medlem af dette høje Ting og af Partiet Venstre tager den Skæbne, som overgik den tidligere Regering ved Valget den 11. April, med saa stor Sindsro og med saa stor Menneskekærlighed, i det hele taget paa saa smuk en Maade. Jeg vil dernæst ogsaa takke Venstres ærede Ordfører for den Villighed, han til allersidst udtalte paa sit Partis Vegne til at medvirke til Foranstaltninger til yderligere Sikring af den danske Valuta, og vil da kun beklage i denne Forbindelse, at det ærede Medlem, som jo dog brugte nogen Tid til at præcisere sit Standpunkt, slet ikke kom ind paa, hvorledes han kunde tænke sig for sit Vedkommende og for sit Partis Vedkommende at være med til et saadant Arbejde, men brugte Tiden udelukkende til at paavise — og jeg synes, med Urette —, at den Vej, den nuværende Regering her har foreslaaet, ikke er en god Vej.

Selve det Spørgsmaal, der ligger for i nærværende Lovforslag, har jo haft en lang Historie, saaledes som det ogsaa fremgik af den ærede sidste Talers Udtalelser. Det ærede Medlem var inde paa mange af disse Ting. Det gaar jo tilbage til Forhandlingerne i Valutaraadet og Valutakommissionen og nu senest i den saakaldte Valutakonference, og Spørgsmaalet har i høj Grad Berøring med en Handling, som er udført af dette høje Ting i sin Tid, da man benyttede en vis given Situation til at kræve Loven af 7. August 1914 afskaffet og derved hidførte en Situation, som paa dette Omraade gav Danmark en Særstilling i Forhold til samtlige andre Lande. Thi medens andre Lande i meget stor Udstrækning — saaledes som det ogsaa fremgaar af de Bilag, der følger med nærværende Lovforslag — har truffet Foranstaltninger til Sikring og Bedring af deres Valuta og har gjort det i Fortsættelse af Krigtidens ekstraordinære Tilstande og ekstraordinære Foranstaltninger, indtog man her i Danmark under Førerskab af det ærede Medlem, der nu talte, og hans Partifæller det Standpunkt, at man efter Krigens Slutning, men midt i en sygelig og forstyrret økonomisk Tilstand i Europa erklærede og indrettede sig paa, at i Danmark vil man intet vide af Foranstaltninger fra det offentliges Side i valuta-sikrende Henseende.

Foruden den Historie, som Sagen saa-

ledes har i dansk Politik, har den jo ogsaa en Historie og en fuldt saa interessant Historie i selve Valutaens Udvikling. Den kan man følge efter Greens Børstabeller, hvor det gøres op for hvert Kvartal, hvorledes Valutaen staaar paa forskellige Steder, og her faar man bekræftet, at under Krigstiden stod Danmark i Kraft af sin neutrale Stilling valutamæssigt godt. Vor Valuta var over Pari, var over det, som var gældende for de førende, selv for de største af de krigsførende Lande, saaledes at man f. Eks. i Juli 1918 havde en Sterlingkurs af 15,08 og en Dollarkurs af 3,20. Men ved Krigens Slutning og under Indflydelse af den meget store Import, som fandt Sted i 1919 og navnlig i 1920, og under Indflydelse af den politiske Udvikling her i Landet ændredes dette Billede brat og ganske. Efter at den forrige Regering, der jo yndede at kalde sig en stærk Regering, var kommet til i April 1920 for at bringe Orden i Sagerne, naaede man lykkelig og vel til, at man i Oktober 1920 havde en Sterlingkurs paa 24,84 og en Dollarkurs paa 7,15, den højeste Dollarkurs, der endnu har været noteret her i Landet; den var altsaa højere end selv senere Tidens, skønt Danmark jo senere valutamæssigt er kommet til at staa slettere, men det hang sammen med de andre Valutaers indbyrdes Bevægelser. Paa samme Tid stod svenske Kroner, der under normale Forhold er lig med danske, i 141,5. Saa kommer der en Bedring, men ikke paa langt nær saaledes, at man kommer ned imod det normale eller ned i Nærheden af det normale; der er blot nogle smaa Svingninger under det Højdepunkt, man er kommet op paa. Denne Tingenes Tilstand holder sig hele det følgende Aar, 1921, og det meste af 1922, hvor da en ny Stigning sætter ind og bringer svenske Kroner ved Aarets Slutning op igen til 129,30 og i Januar det følgende Aar op til 131,5, det følgende Kvartal til 139,5 og dernæst i Juli helt op over 150 til 151,10. Her var man naaet til en Udvikling, hvor selv den tidligere stærke Regering og andre paa dette Omraade betydende Magter her i Landet begyndte at blive urolige. Dette førte til Nedsættelsen af den saakaldte Valutakonference, og her viste det sig, i hvor høj en Grad det psykologiske Moment spiller en Rolle ogsaa i disse udviklede Forhold. Thi alene den Omstændighed, at Landets Regering og Landets Nationalbank rørte paa sig, førte til en Bedring, saa at Valutaen — jeg bruger stadig som Sammenligningsgrundlag svenske Kroner, hvorved Forholdet er nemmest at overse — bedredes